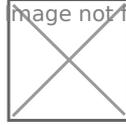

Πολέμων ακοές

/ [Γνώμες](#)

image not found or type unknown

Κανένας πόλεμος, όσο κι αν μοιάζει αναπόφευκτος, δεν μπορεί να μας κάνει να συμβιβαστούμε μαζί του. Ακόμη κι αν θεωρούμε ότι είναι αιτιολογημένος, εντούτοις δεν μπορούμε παρά να σταθούμε με πολλή περίσκεψη μπροστά στον θάνατο, την καταστροφή, την κακία, την εκδίκηση, το μίσος, τα πολλαπλά τραύματα που φέρνει.

- *Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού, Δρ. Θεολογίας*

Ο πόλεμος είναι η κατάργηση της αγάπης ως τρόπου πορείας του ανθρώπου και του κόσμου, που οδηγεί τον Θεό, αλλά και στην συνύπαρξη. Ο πόλεμος σβήνει πρόσωπα από τον χρόνο και τον χάρτη της ζωής, συχνά και μέσα από «παράπλευρες απώλειες». Εύκολα κάποιος τάσσεται στο πλευρό του ενός ή του άλλου εμπόλεμου. Δύσκολα μπορεί να νιώσει τον πόνο που προκύπτει, την ανασφάλεια, την αγωνία, τις επιπτώσεις στη ζωή, στην οικονομία, στον τρόπο που ο κόσμος μας υπάρχει.

Διαβάζοντας σχόλια πολλών στο Διαδίκτυο, διαπιστώνουμε πόσο εύκολα ο άνθρωπος φανατίζεται στη λογική του «ποιος έχει δίκιο». Βλέπουμε ακόμη την μονόπλευρη στάση. Συγχωρούμε αυτούς τους που υποστηρίζουμε, δείχνουμε χαιρεκακία γι' αυτούς που κατά τη γνώμη μας φταίνε, αδιαφορούμε για το ότι ο πόλεμος γεννά αμετάκλητα αποτελέσματα όσον αφορά στην απώλεια της ζωής του κάθε ανθρώπου, ο οποίος «δεύτερη ζωή δεν έχει». Γινόμαστε σκληρόκαρδοι. Αρνούμαστε τελικά να δούμε τον κόσμο στην προοπτική που ο Θεός τον έπλασε, «καλόν λίαν», και μένουμε στις ιδέες μας.

Εύκολα κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί: αλλάζει ο κόσμος χωρίς να γκρεμιστούν «οι κακοί» του; Εκτός της σχετικότητας τού ποιος είναι αληθινά κακός και αν υπάρχει κακό μόνο από την μία πλευρά, θα έπρεπε να βλέπουμε τον πόλεμο ως πνευματική αποτυχία της ανθρωπότητας να λύσει τις διαφορές της με διάλογο,

κατανόηση, υποχωρητικότητα εκεί όπου χρειάζεται, άφημα στην άκρη του συμφέροντος. Δεν το βλέπουμε όμως έτσι, διότι ζητούμε από τη θρησκεία να ευλογήσει τις πολιτικές επιδιώξεις και να καταδικάσει τις θέσεις των αντιπάλων. Χρησιμοποιούμε και τον Θεό ακόμη για τους δικούς μας στόχους. Μας χρειάζεται μετάνοια και συντριβή, για να δούμε την πάσα αλήθεια.

Πρέπει να είμαστε ρεαλιστές. Η ανθρώπινη φύση διακατέχεται, από επιλογή της, από την κυριαρχία του συμφέροντος. Η πρώτη σκέψη του ηγέτη, του λαού, του συνόλου είναι τι συμφέρεi. Όσο αυτή η λογική κυριαρχεί, τόσο οι ακοές των πολέμων θα μοιάζουν ασταμάτητες. Αλλά, ακόμη κι αν κάποιος επιθυμούν τη συνύπαρξη, τη διαπραγμάτευση, την ειρήνη, δεν μπορούμε να παραιτηθούμε από τη δύναμη του λατινικού ρητού: «si vis pacem, para bellum», «αν θέλεις ειρήνη, προετοιμάσου για πόλεμο».

Ο πόλεμος είναι η κατάσταση στην οποία η Εκκλησία μοιάζει ανήμπορη να προσφέρει άλλη λύση πέραν της προσευχής. Δεν θα πάψει ο πιστός άνθρωπος να θεωρεί κάθε επιθετικό πόλεμο ως αμαρτία. Γνωρίζει όμως ότι δεν υπάρχει μόνο μία ερμηνεία, ένα δίκιο απόλυτο. Στην ανημπόρια να προτείνουμε κάτι, ας μένουμε ταπεινοί. Ας μην επικροτούμε άδικους πολέμους, επεκτατισμό, ολοκληρωτισμό, φανατισμό, μίσος, ψεύτικες εξηγήσεις. Στον πόλεμο δεν υπάρχουν φίλοι, μόνο σύμμαχοι σε συμφέροντα. Υπάρχει όμως και κατεύθυνση που είναι δώρο Θεού: το να παλεύεις για την ελευθερία σου, για το δικαίωμα στη ζωή, για τον σεβασμό που δεν σου δείχνει εκείνος που νομίζει ότι η ιδεολογία του μπορεί να επιβληθεί επειδή αισθάνεται ισχυρός. Και κλίνοντας το γόνο της ψυχής και του σώματος να παρακαλέσεις η μαυρίλα του διαβόλου που φέρνει θάνατο να μην κυριαρχήσει, αλλά η ειρήνη του Θεού, «η πάντα νουν υπερέχουσαν».

Πηγή: pemptousia.gr